

dr hab. Monika Wilińska-Tarcholik, prof. AMKP
Akademia Muzyczna im. Krzysztofa Pendereckiego
w Krakowie

Kraków, 22 sierpnia 2026 r.

Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym dra Łukasza Chrzęszczyka

w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie artystycznej: sztuki muzyczne

Zlecniodawca recenzji

Rada Dyscypliny Artystycznej Uniwersytetu Muzycznego im. Fryderyka Chopina w Warszawie.

W piśmie z dnia 22 czerwca 2026 roku, sygnowanym przez Przewodniczącą Rady Dyscypliny Artystycznej UMFC, prof. dra hab. Jarosława Wróblewskiego, przekazana została informacja o powierzeniu mi funkcji recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego panu doktorowi Łukaszowi Chrzęszczykowi w dyscyplinie artystycznej sztuki muzyczne.

Postępowanie prowadzone jest na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku *Prawo o szkolnictwie Wyższym i Nauce* (Dz.U. z 2021 r. poz. 1571 z późn.zm.).

Podstawą sporządzenia recenzji była stosowna dokumentacja przekazana w formie linku źródłowego. Obejmowała ona wymagane materiały oraz dzieło artystyczne, wskazane przez dra Łukasza Chrzęszczyka.

Podstawowe dane o Kandydacie

Dr Łukasz Chrzęszczyk urodził się 22 listopada 1990 roku w Kielcach. Swoją edukację muzyczną rozpoczął w wieku sześciu lat w kieleckim Społecznym Ognisku Muzycznym nr 2, w klasie fortepianu mgr Elżbiety Saramy. W 2003 roku rozpoczął naukę w Państwowej Szkole Muzycznej II stopnia im. Ludomira Różyckiego w Kielcach w klasie mgr. Andrzeja Domina, absolwenta prof. Zbigniewa Śliwińskiego, którego wspomina jako osobę odpowiedzialną za

prawidłowe przyswojenie podstaw techniki pianistycznej. Na ten okres życia przypadają zarówno laury szeregu konkursów pianistycznych, jak i występy w roli solisty koncertującego z orkiestrami oraz pierwsze zagraniczne koncerty we Włoszech, Niemczech, Finlandii oraz na Ukrainie.

W 2009 roku dr Łukasz Chrzęszczczyk rozpoczął studia na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie, w klasie fortepianu prof. Piotra Palecznego. O wszystkich swoich pedagogach Habilitant wypowiada się w ciepłych słowach, ale w przypadku prof. Palecznego zawarty w Autoreferacie Habilitanta opis relacji mistrz-uczeń pokazuje, jak wielki może być wpływ pedagoga na hierarchię wartości młodego człowieka.

Od drugiego roku studiów dr Łukasz Chrzęszczczyk podjął naukę kameralistyki fortepianowej w klasie prof. Mai Nosowskiej. Jest ona kolejnym pedagogiem, o którym Habilitant pisze z dużą estymą.

W okresie studiów dr Łukasz Chrzęszczczyk uzyskał szereg nagród na konkursach kameralnych. Ze skrzypaczką Martą Kowalczyk stworzył duet, który nie tylko uzyskał I nagrodę I Konkursu Duetów z Fortepianem w Warszawie (2012) czy Grand Prix na Międzynarodowym Konkursie Muzyki Kameralnej im. Ludwiga van Beethovena w Łusławicach (2015), ale prowadził też obszerną działalność koncertową.

Wraz z wiolonczelistką Martą Kordykiewicz, Łukasz Chrzęszczczyk oraz Marta Kowalczyk zdobyli wyróżnienie na Międzynarodowym Konkursie Muzyki Kameralnej im. Johannes Brahmsa w Gdańsku (2012) oraz otrzymali Nagrodę Rektorów Polskich Uczelni Muzycznych na Koncercie Festiwalowo-Konkursowym w Poznaniu.

Kolejne laury konkursowe Habilitant zdobył w składzie kwintetowym z Małgorzatą Wasiucionek, Mateuszem Konopelskim, Tomaszem Karwanem i Martą Kordykiewicz otrzymując III nagrodę na Międzynarodowym Konkursie Muzyki Kameralnej im. Kiejstuta Bacewicza w Łodzi.

W latach studiów dr Łukasz Chrzęszczczyk został stypendystą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, a w 2014 roku otrzymał również Stypendium Młoda Polska.

Po ukończeniu studiów dr Łukasz Chrzęszczczyk związał się z UMFC zawodowo. Na zaproszenie ówczesnej kierownik Katedry Kameralistyki Fortepianowej, prof. Katarzyny Jankowskiej-Borzykowskiej, rozpoczął pracę w charakterze wykładowcy, a po kolejnych dwóch latach - asystenta.

Po ukończeniu studiów II stopnia dr Łukasz Chrzęszczczyk podjął naukę w ramach Studiów Doktoranckich prowadzonych przez UMFC. Rozprawę doktorską „Język muzyczny dwóch sonat na skrzypce i fortepian Krzysztofa Pendereckiego” Habilitant obronił w 2018 roku uzyskując stopień doktora sztuki w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka.

Ocena dzieła artystycznego

Jako dzieło artystyczne podlegające ocenie w toku postępowania habilitacyjnego dr Łukasz Chrzęszczczyk wskazał płytę CD „Departures”.

Płyta ukazała się nakładem Chopin University Press, UMFC CD 186 | 2024

Nagrania zrealizowano w Sali Kameralnej Filharmonii Narodowej w Warszawie, w 2022 i 2023 roku.

Za realizację nagrania, montaż oraz mastering odpowiadali Aleksandra Nagórko oraz Andrzej Sasin

Na płycie CD Habilitant zarejestrował osiem utworów (w tym utwory cykliczne) na duet skrzypce-fortepian, przedstawionych w następującej kolejności:

- 1 Artur Malawski - Mazurek na skrzypce i fortepian
- 2-3 Artur Malawski - Andante i Allegro na skrzypce i fortepian
- 4 Grażyna Bacewicz - Kołysanka na skrzypce i fortepian
- 5-8 Grażyna Bacewicz - Partita na skrzypce i fortepian
- 9 Henryk Mikołaj Górecki - Sonatina w jednej części op. 8 na skrzypce i fortepian
- 10 Henryk Mikołaj Górecki - Mała fantazja op. 73 na skrzypce i fortepian
- 11-13 Wałentyn Silwestrow - Sonata „Post scriptum” na skrzypce i fortepian
- 14 Karol Szymanowski - Taniec z baletu Harnasie op. 55

Całkowity czas trwania albumu wynosi 62'59”

Płyta Departures jest dla mnie dziełem wybitnym, świadczącym o wyjątkowym kunszcie instrumentalnym i głębokim zrozumieniu pojęcia kameralistyki przez Habilitanta. Występując z jednym z najlepszych polskich skrzypków – Jakubem Jakowiczem, Łukasz Chrzęszczuk jawi się jako równoprawny partner, który w pełni przemyślany sposób realizuje wspólną wizję artystyczną przedstawionych na płycie utworów. Pomimo drobnych zastrzeżeń, które przedstawię w szczegółowym omówieniu, oceniam płytę jako dzieło zapadające w pamięć poprzez spójną koncepcję i nieprzeciętne walory wykonawcze.

Malawski – Mazurek na skrzypce i fortepian

Napisany w 1950 roku Mazurek Artura Malawskiego jest pełną kontrastów miniaturą inspirowaną polskim folklorem. Wykonawcy w niezwykle przekonujący sposób zestawili przeplatające się tańce. Pełen ludowego ognia i wewnętrznej energii oberek, skontrastowany został z subtelną poetyką i niuansowością niskiej dynamiki w kujawiaku, co tworzy barwny kalejdoskop dynamiczny, agogiczny i artykulacyjny. Znakomicie uchwycony charakter utworu zakłóca w moim odczuciu tylko pierwszy kujawiak. Wyjątkowo subtelnie naszkicowana linia skrzypiec przeplatana jest z partią fortepianu, w której dynamiczne wzniesienia wyeksponowane są w większym stopniu niż w partii skrzypiec. Nie usłyszałam takiego braku spójności w żadnym z późniejszych fragmentów kujawiaka, a zakończenie Mazurka jest uduchowionym popisem niezwyklej finezji dźwięku obydwu wykonawców. Zakładam, że kontrastowy sposób ukazania przeplatających się linii pomiędzy skrzypcami a fortepianem na początku utworu był celowym zabiegiem interpretacyjnym, aczkolwiek mnie on akurat nie przekonuje.

Malawski – Andante i Allegro na skrzypce i fortepian

Powstałe w tym samym 1950 roku Andante i Allegro również bazuje na kontraście pomiędzy dwoma częściami tego niewielkiego dzieła. W Andante moją szczególną uwagę zwróciła przepięknie korespondująca ze skrzypcami w wyjątkowo wysublimowanym pianie partia fortepianu w ostatnich 30 sekundach pierwszej części dzieła. Kontrastujące Allegro zagrane zostało w bardzo dobrym balansie pomiędzy motoryką a elegancją. Uważam, że słowa Habilitanta, zawarte w jego Autoreferacie „Wydobycie pełni wyrazowego potencjału obu

kompozycji wymagało umiejętnego uwypuklenia kolorystycznej różnorodności zapisanych w partyturach współbrzmień, wielopłaszczyznowo kontrastowanych ze sobą idiomów wokalnych i tanecznych oraz zmieniających się raptownie trybów muzycznej narracji i ekspresji.” spełnione zostało w wyjątkowo satysfakcjonujący sposób.

Bacewicz – Kołysanka na skrzypce i fortepian

Intymna Kołysanka Grażyny Bacewicz z 1952 roku to miniatura, w której subtelnie naszkicowana partia fortepianu towarzyszy skrzypcom jako tło harmoniczne, lub wybranymi motywami kontrapunktuje partę skrzypiec. Motywy kontrapunktujące ukazane zostały przez Habilitanta w wyraźny, ale zniuansowany sposób i stanowią wręcz wzorcowy przykład w jaki sposób powinna być odczytana rola fortepianu w partii teoretycznie „towarzyszącej”. Trochę mniej przekonująca była dla mnie kolorystyczna strona tła harmonicznego. Pierwszy raz słuchałam płyty jeszcze przed zapoznaniem się z Autoreferatem i muszę przyznać, że odebrałam grę Habilitanta w Kołysance jako zbyt obiektywną. Dopiero po zapoznaniu się z cytatem Grażyny Bacewicz, mówiącym o skrytości, a także po przemyśleniu słów dra Łukasza Chrzęszczyka: „W interpretacji utworu staraliśmy się uchwycić głos kompozytorki w sposób nienarzucający konkretnego odczytania” mogę zrozumieć zaproponowaną interpretację.

Bacewicz – Partita

Chociaż na linii czasu od Kołysanki dzielą ją zaledwie trzy lata, czteroczęściowa Partita posiada inny ciężar gatunkowy. Zbudowana jest również poprzez zestawienie kontrastujących ze sobą części.

I część Preludium: Grave

Partitę otwiera monumentalne, ponure Preludium: Grave, którego charakter został znakomicie oddany poprzez ciężkie, gęste brzmienia i wyczerpujące emocjonalnie, nieprzerwanie utrzymane napięcie. Doceniam w tej części przede wszystkim piękne uderzenie w instrument w dużej dynamice. Nie do końca przekonuje mnie jednak w Grave techniczna strona nagrania. Partia skrzypiec pozostaje w pianach mocno wyeksponowana, co powoduje wrażenie lekkiego wycofania emocjonalnego pianisty.

II część Toccata: Vivace

Motoryczna część druga cyklu stawia przed wykonawcami duże wyzwania artykulacyjne. Co istotne, decydującym elementem nie są indywidualne umiejętności różnicowania artykulacji, ale przede wszystkim umiejętność utrzymania wspólnej artykulacji, bez względu na trudności techniczne. Habilitant pokazuje nie tylko doskonałą technikę pianistyczną, ale też umiejętność zjednoczenia ze swoim partnerem w ukazaniu wspólnie budowanych kulminacji.

III część Intermezzo: Andantino melancolico

Zarejestrowane na płycie Intermezzo po raz kolejny eksponuje umiejętności obu artystów w tworzeniu długich fraz. Wolno płynąca, ale pełna skupienia narracja podkreśla pięknie ukazane subtelne dialogi pomiędzy skrzypcami i fortepianem.

IV część Rondo: Presto

Znam kilka wykonań Partity Grażyny Bacewicz, ale po raz pierwszy usłyszałam na zakończenie cyklu tak pełne werwy, energetyczne Presto i tak wyraźnie zaznaczoną różnicę temp pomiędzy dwoma szybkimi częściami – Vivace w części II i Presto w IV.. Wyjątkowo skrząca i efektowna interpretacja momentami poprowadzona jest już na granicy percepcji słuchacza. Błyskotliwość wykonania pozwala jednak zminimalizować ten dyskomfort i pozostawia odbiorcę w odczuciu wysłuchania nagrania, świadczącego o wyjątkowym kunszcie obydwu wykonawców.

Górecki – Sonatina

Krótką jednoczęściową Sonatina należy do wczesnych dzieł Góreckiego, jeszcze z okresu studiów u Bolesława Szabelskiego. Zawarte w Autoreferacie założenie: „Podobnie jak u Maławskiego, choć w większym nieco jeszcze stopniu, interpretacyjnym wytrychem do kompozycji było dla nas uwypuklanie, eksponowanie kontrastów, akcentowanie zderzeń różnych rodzajów muzycznej energii w nadziei na oddanie zarówno ogromnej witalności, jak i zadziornego humoru” zostało wykonane w sposób, który podkreślił jak najwięcej walorów kompozycji, która sama w sobie nie wyróżnia w moim odczuciu się niczym szczególnym.

Górecki – Mała Fantasia op. 73

Medytacyjna Mała Fantasia op. 73 przemawia do mnie szczególnie głęboko. Nie spodziewałam się tak poruszającej interpretacji w której mistrzowskie panowanie nad czasem naciąga do granic emocjonalny wydźwięk pauz i zawieszeń linii melodycznej. Zawsze hipnotyzujący dźwięk Jakuba Jakowicza nabiera w tym utworze szczególnej ekspresji, a stopień zgrania partnerów, jedność oddechów i fermat budzi najwyższy podziw. Możliwość wystuchania tego szczególnego, tak trudnego interpretacyjnie utworu w wykonaniu Jakuba Jakowicza i Łukasza Chrzęszczyka była dla mnie wielkim duchowym przeżyciem.

Walentyn Silwestrow - Sonata „Post scriptum” na skrzypce i fortepian

Zamieszczona na płycie Sonata Walentyna Silwestrowa jest jedynym niepolskim utworem zamieszczonym na płycie. Nie słyszę bliskiego pokrewieństwa Silwestrowa z Henrykiem, Mikołajem Góreckim, na które powołuje się Habilitant w swoim Autoreferacie. Jest ono dla mnie bardziej ideowe niż harmoniczne, więc w odbiorze Sonata ta stanowi dla mnie ciekawe, aczkolwiek niekoniecznie pasujące stylistycznie do reszty repertuaru dzieło. Doceniam natomiast i w pełni popieram czysto ludzki aspekt wsparcia narodu ukraińskiego poprzez popularyzację ich dokonań kulturalnych.

I. Largo - Allegro

Pierwsza część oscyluje od pełnego uroku, niewinnego, jakby filmowego początku do bardziej skomplikowanych fakturalnie, aczkolwiek niekoniecznie muzycznie fragmentów. Jakub Jakowicz i Łukasz Chrzęszczyk szczególnie pięknie interpretują w niej wolne, pełne zawahań i zanikających łuków narracyjnych frazy.

II. Andantino

Drugą część Sonaty stanowi zadumane Andantino zinterpretowane przez obu artystów pięknym, natchnionym dźwiękiem wprawiającym w poetyckie zaśłuchanie.

III. Allegro vivace, con moto

III część cyklu nawiązuje motywicznie do motywów z początku I części Sonaty, aczkolwiek skonstruowana jest dla mnie w ciekawszy, bardziej jednolity charakterologicznie sposób.

Ponieważ nie mam wglądu do partytury, nie potrafię zgadnąć, dlaczego część ta posiada określenie tempa i charakteru Allegro vivace, con moto i żałuję, że nie mogę znaleźć wskazówki na ten temat w Autoreferacie Habilitanta.

Karol Szymanowski - Taniec z baletu Harnasie op. 55

Taniec z baletu Harnasie op.55 jest dużo częściej wykonywany w wersji na skrzypce i fortepian niż w oryginalnej. Błyskotliwe, brawurowe wykonanie Jakuba Jakowicza i Łukasza Chrzęszczyka potwierdza wartość tego małego dzieła jako równocześnie głębokiego jak i wyjątkowo popisowego. Wszystkie wcześniej wymieniane aspekty gry obu partnerów – od pięknego cieniowania fraz do wyrazistej artykulacji, zostały potwierdzone w wieńczącym płytę Departures utworze.

Jak wspomniałam na początku omówienia dzieła artystycznego, uważam płytę Departures za wybitną. Jako dodatkowy atut postrzegam fakt, że jej główny trzon (kompozycje kompozytorów polskich) jest zapisem I części koncertu, który odbył się w Sali Kameralnej Filharmonii Narodowej 17 maja 2022 roku, w ramach cyklu Narodowego Instytutu Muzyki i Tańca „Scena Muzyki Polskiej”. Dogrywki zrealizowane zostały dzień później, a jedynie Sonata Silwestrowa zarejestrowana została w formie nagrania studyjnego. Każdy, kto miał do czynienia z rejestracją koncertu, z zapasem zaledwie jednego dnia na dogrywki, zdaje sobie sprawę z wysiłku, który artyści muszą włożyć w nieskazitelność wykonania. Zapis koncertu pozwala z jednej strony zaprezentować koncepcję całości utworu czy też jego części bez cięć pośrodku oraz uchwycić niepowtarzalny klimat sali, budowany poprzez bezpośrednią relację z publicznością, z drugiej wymaga wyjątkowej koncentracji i dbałości o szczegóły. Tym bardziej doceniam finalną jakość wykonania.

Jeżeli miałabym zastanowić się nad mankamentami, to mam wrażenie, że Habilitant czuje się znakomicie we wszystkich momentach, w których „ma coś do powiedzenia” poprzez pokazanie swoich znakomitych umiejętności pianistycznych: pięknego dźwięku, świetnego uderzenia w instrument, umiejętności kolorystycznego cieniowania w małej dynamice. wspaniałej artykulacji czy drobnej techniki palcowej, Mam też jednak wrażenie, że w niektórych fragmentach powtarzalnych, kiedy fortepian pełnił przez dłuższą czy krótszą chwilę rolę tła dla

skrzypiec, Habilitant nadmiernie wycofywał się nie tyle dynamicznie, co emocjonalnie (Malawski – Mazurek, Bacewicz – Kołysanka). W innych, podobnych fragmentach artysta utrzymywał moją niepodzielną uwagę każdym zagrany przez siebie dźwiękiem. Te drobne znaki zapytania nie zmieniają jednak mojej konkluzji, że płyta „Departures”, wskazana przez dra Łukasza Chrzęszczyka w postępowaniu habilitacyjnym jest dziełem o dużym znaczeniu dla dyscypliny sztuki muzyczne. Znaczący wkład Habilitanta w rozwój dyscypliny widzę przede wszystkim we wprowadzeniu nowych, autorskich standardów wykonawczych i wykreowanie na ich pomocą dzieła o niezwykle wysokiej wartości artystycznej. O randze płyty w środowisku muzycznym świadczy nominacja do nagrody Fryderyk 2025 w kategorii Muzyka Kameralna – duety. Koncepcja artystyczna płyty jest wyrazista i spójna, a jej założenia ideowe są klarownie przedstawione. W przypadku dzieła kameralnego, jakim jest płyta „Departures”, nie sposób rozdzielić od siebie „zasługi” jednego z partnerów wykonawczych od drugiego, jednak bez chwili wahania stwierdzam, że indywidualny i samodzielny wkład dra Łukasza Chrzęszczyka w przedstawione osiągnięcie jest bezdyskusyjny. Spójna koncepcja programowa płyty wymaga indywidualnego wkładu każdego z partnerów, jednak istotą kameralistyki jest ukazanie w jaki sposób nasz indywidualizm artystyczny przeobraża się w działanie na rzecz wspólnej wizji. Trzeba posiadać niezwykle wyrazistą osobowość artystyczną, żeby z tak znakomitym artystą jak Jakub Jakowicz, zagrać perfekcyjnie w sposób wzajemnie się przenikający i uzupełniający. I właśnie we współtworzeniu tej unikatowej, dopracowanej w najdrobniejszych szczególnie wizji artystycznej widzę indywidualny i artystycznie istotny wkład Habilitanta w powstanie dzieła.

Ocena dorobku artystycznego

Pan dr Łukasz Chrzęszczyk posiada niezwykle bogaty i wartościowy dorobek artystyczny. Sama dyskografia Habilitanta jest znacząca i obejmuje 10 płyt, w tym 9 po otrzymaniu stopnia doktora sztuki, wydanych m.in. przez DUX, Orphée Classics, Chopin University Press. Zawierają one zróżnicowany repertuar kameralny w rozmaitych, nierzadko nietypowych składach instrumentów smyczkowych, dętych i perkusyjnych oraz głosu ludzkiego. Należy przy tym wspomnieć, że cztery z nich otrzymały nominację do Fryderyków w kategoriach Muzyka Kameralna – większe składy (2022, 2023) oraz Muzyka Kameralna – duety (2022, 2025). Spośród nich, płyta z sonatami Prokofiewa została wyróżniona statuetką Muzyczny Orzeł 2022 w kategorii Płyta Fonograficzna. Równie ciekawie przedstawia się dział nagrań telewizyjnych,

radiowych i internetowych, dla m.in. TVP Kultura, Polskiego Radio S.A. czy Polskiego Radia Chopin. Ponieważ dr Łukasz Chrzęszczyk w wykazie koncertów podaje tylko ważniejsze pozycje, nie sposób określić, ile koncertów zagrał po uzyskaniu doktoratu, ale podana przez Habilitanta lista koncertów jest znacząca zarówno pod względem ilościowym, jak i jakościowym. Obejmuje zarówno występy kameralne, jak i solowe na tak znaczących estradach jak choćby Sala Kameralna Filharmonii Narodowej w Warszawie, Studio Koncertowe Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego, sala kameralna siedziby NOSPR w Katowicach, Sala Koncertowa Europejskiego Centrum Muzyki Krzysztofa Pendereckiego w Łusławicach, Siedziba Sinfonii Varsovii, Filharmonia Warmińsko-Mazurska w Olsztynie, Świętokrzyska w Kielcach, Filharmonia Krakowska, Gorzowska, Trybunał Koronny w Lublinie, Sale Zamku Królewskiego w Warszawie, Łazienki Królewskie w Warszawie i wiele innych. Habilitant występował również poza granicami kraju: we Włoszech, Szwajcarii, Czechach, Hiszpanii, Turcji, Holandii, Słowacji, Estonii oraz USA. Wśród wielu estradowych partnerów dra Łukasza Chrzęszczyka spotykamy nazwiska cieszące się wielką renomą. Początki wspólnego grania z wieloma artystami datowane są jeszcze na okres studencki oraz przed uzyskaniem stopnia doktora. W okresie po uzyskaniu stopnia doktora sztuki Habilitant rozwinął działalność koncertową współpracując ze znakomitym skrzypkiem Jakubem Jakowiczem w szeregu wspólnych występów, w programie koncertowym Narodowego Instytutu Muzyki i Tańca „Z klasyką przez Polskę” (2022,2025, 2026) oraz projektach fonograficznych,. Współpracuje również z sopranistką Joanną Freszel koncentrując się głównie na polskiej liryce wokalne XX oraz XXI wieku, prezentowanej w ramach cyklu NIMiT „Z klasyką przez Polskę” (2024) oraz na płycie „Śpiewnik Polski – antologia pieśni polskiej XX i XXI wieku”. Kolejnym ważnym partnerem jest Tomaszem Strahlem, z którym współpraca ewoluowała od współpracy pedagogicznej w ramach klasy wiolonczeli do współpracy artystycznej.

Głównym polem muzycznych poszukiwań dra Łukasza Chrzęszczyka stała się muzyka mało znana. Widać to w programach zamieszczonych koncertów, w których obok wielkich pozycji repertuaru kameralnego znajdują się ciekawe, rzadko wykonywane czy też wręcz zapomniane dzieła. Efektem tych poszukiwań okazał się projekt „Antologia Mazurka”, w ramach którego Habilitant zarejestrował blisko 70 mazurków z XIX, XX i XXI wieku, koncert z cyklu „Sinfonia Varsovia kameralnie” poświęcony kompozytorom Młodej Polski i szereg

innych przedsięwzięć koncertowych. Dr Łukasz Chrzęszczyk angażował się też w projekty fonograficzne popularyzujące muzykę najnowszą.

Ocena działalności naukowej i dydaktycznej

Działalność naukowa i dydaktyczna dra Łukasza Chrzęszczyka nie jest tak obszerna jak jego działalność koncertowa. Zdecydowanie Habilitant poświęcił działalności koncertowej dużo więcej uwagi i biorąc pod uwagę jego osiągnięcia w tym zakresie i czas, przeznaczony na poszerzanie repertuaru oraz liczne występy, potrafię usprawiedliwić fakt niewielkich osiągnięć w pozostałych obszarach aktywności naukowej.

Chociaż początki Habilitanta jako prelegenta sięgają okresu przed otrzymaniem stopnia doktora, (wystąpienia w Tallinie oraz na konferencji „200 lat polskiej muzyki kameralnej” w UMFC), po uzyskaniu stopnia doktora widzimy już tylko jedno wystąpienie w Dorocznym wiosennym zjeździe ECMTA, UMFC, Warszawa, kiedy to Habilitant przedstawiał sprawozdanie z Chopin Chamber Academy Festival w ramach Members’ Forum ECMTA, projektu, którego był autorem i organizatorem w roku 2017.

Dr Łukasz Chrzęszczyk jest też autorem kilkunastostronicowej publikacji „O świadomości formy w interpretacji dzieła muzycznego i II Sonacie na skrzypce i fortepian Krzysztofa Pendereckiego”, opublikowanej w Musica Intellectualis. T. 3.

W zakresie dydaktyki Habilitant pochwalić się może osiągnięciami konkursowymi swoich studentów w postaci dwóch pierwszych nagród oraz wyróżnienia na Ogólnopolskim Konkursie Duetów w Gdańsku i Warszawie oraz Ogólnouczelnianym Konkursie Miniatur UMFC.

Po osiągnięciu stopnia doktora dr Łukasz Chrzęszczyk poprowadził dwa kursy: kameralistyki w Tallinie oraz fortepianu w ramach Międzynarodowych Kursów Chopin – Górecki 2024 na UMFC.

Kolejnym obszarem działalności Habilitanta jest współpraca w roli pianisty-pedagoga w klasach skrzypiec i wiolonczeli profesorów: Agaty Szymczewskiej, Jakuba Jakowicza i Tomasza Strahla. Regularnie współpracuje też z renomowanymi pedagogami w ramach kursów

mistrzowskich. Dr Łukasz Chrzęszczuk uznaje to za działalność pedagogiczną, aczkolwiek biorąc pod uwagę rangę wymienionych kursów, występy na nich potraktować można przy trudniejszym repertuarze jako dodatkową aktywność koncertową.

Działalność organizacyjna

Jeszcze w okresie przed uzyskaniem tytułu doktora sztuki Habilitant rozpoczął działalność organizacyjną na uczelni. Był pomysłodawcą i koordynatorem Chopin Chamber Academy Festival, sprawował również opiekę artystyczną nad koncertami katedralnymi. Po uzyskaniu tytułu doktorskiego Habilitant wykazał jedynie jeden nadzór nad projektem uczelnianym. Równocześnie jest on dużo bardziej zaangażowany w sprawowanie funkcji w strukturach UMFC. Od 2024 roku jest członkiem Senatu UMFC, od 2025 członkiem Rady Uczelni UMFC jak również członkiem Zespołu ds. Przygotowania danych do ewaluacji.

Na zakończenie chciałabym wspomnieć o pięknie napisanym, obszernym Autoreferacie, zawierającym nie tylko opis działalności Habilitanta, ale też wspomnienia o byłych pedagogach oraz osobiste refleksje związane z kształtowaniem siebie jako artysty i pedagoga.

Po gruntownym przeanalizowaniu wszystkich aspektów działalności Habilitanta stwierdzam, że w sposób bezdyskusyjny spełnienia on wymagania ustawy w zakresie istotnej aktywności artystycznej oraz naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni oraz instytucjach kultury zarówno w Polsce, jak i poza jej granicami. .

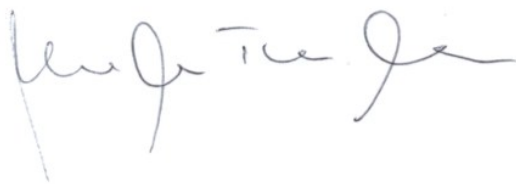
Konkluzja

Z przedstawionej dokumentacji wynika, że dr Łukasz Chrzęszczuk realizuje swoje artystyczne powołanie w sposób zdecydowanie wykraczający poza przeciętność i świadczący o znaczącej samodzielności twórczej. Wkład pracy Habilitanta w powstanie dzieła artystycznego podlegającego ocenie w toku postępowania habilitacyjnego posiada charakter indywidualny i artystycznie istotny, a samo dzieło stanowi znaczący wkład w rozwój dyscypliny sztuki muzycznej, Ocena całokształtu dorobku artystycznego, naukowego i dydaktycznego dowodzi, że Habilitant spełnia też wszystkie wymagania ustawy w zakresie istotnej aktywności

artystycznej i naukowej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej;

Na podstawie przeprowadzonej analizy stwierdzam, że przedstawione osiągnięcie artystyczne oraz całokształt dorobku Pana Łukasza Chrzęszczyka spełniają wymagania określone w art. 219 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, w związku z czym wnoszę o nadanie stopnia doktora habilitowanego sztuki w dyscyplinie sztuki muzyczne.

dr hab. Monika Wilińska- Tarcholik, prof. AMKP

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Monika Wilińska- Tarcholik', written in a cursive style.